

STIL VERDRIET DOOR PAULA

Morgen zou An thuiskomen. Haastig repten zich de oude rimpelige handen om vast wat voor morgen te doen. Dan moest ze vrij zijn. Morgen moest het als op een feestdag zijn. Dan ging ze met Dolf mee An halen.

Wat was het kind ziek geweest en wat hadden zij en Dolf een angst uitgestaan. O, die vreeselijke dag, toen de zuster zei: „U moet U maar op het ergste voorbereiden”. . . Toen hadden ze 's nachts in de badkamer ieder op een langen stoel geslapen, om dadelijk bij de hand te zijn als het nodig was. Zij wilde eerst niet slapen, maar kon ten slotte toch niet meer, ze had toen in geen vier dagen en nachten haar kleeren uitgehald. Die dagen zou ze nooit vergeten.

En wat waren ze in het ziekenhuis goed voor haar geweest, ze had nooit kunnen denken, dat die zusters zooveel voor een arm mensch overhadden. Die moesten morgen een bloemetje hebben. Voor An had ze een prachtige bloemenmand gekocht, donker verguld met een breeden rozen strik, een prachtmand met twee bloeiende planten en wel vier of vijf varens er omheen. Zooiets kocht je natuurlijk anders niet, maar bij zoo'n gelegenheid keek je niet op een kwartje.

Even tellen, hoeveel ze nu nog overhad in haar extra-potje. In een oogenblik is het

was; ze moest weten hoe haar boeltje glom!

Nu straks nog even van alles voor haar in huis halen, dat ze niet direct boodschappen te doen had. 't Zou de eerste-dagen toch niet meevallen. Hartelijk van Dolf zijn baas om hem een vrijen morgen te geven: 't was wel slap aan de zaak, maar die mijnheer hoefde dat niet te doen.

Kom, nu moest ze er maar een eind aan maken vandaag. Dolf kwam straks nog even praten en dan zag hij graag een kopje thee. Eerst maar water opzetten, dan kon ze zich in dien tijd wat opknappen.

***

„Zoo, ben je daar al? 'k Heb de thee wel klaar, ze moet alleen nog trekken. Ga zoolang zitten.”

„'k Wacht wel, moeder. Wat zal het me vreemd zijn, zoo 's avonds niet meer bij U binnen te stappen.”

„Mij niet minder, jongen, ik zal je missen.”

„Ik dank U nog wel, moeder, dat U in die maanden zoo goed voor mij gezorgd hebt.”

„Maar dat sprak toch vanzelf, je bent toch An's man?”

„Jawel, maar U heeft me door dien moeilijken tijd echt doorgehouden.”

„We hebben heel wat angsten om 't kind

uitgestaan, maar dat is morgen vergeten. morgen om dezen tijd is ze thuis, Dolf.”

„Ja, moeder!”

***

Al moe en prikkelbaar van 't ongewone, eerst wat vroeger op en dan 't spannende wachten op 't moment, dat de zuster zou komen zeggen, dat haar kleeren er waren, zat ze in den rieten armstoel aan tafel; naast haar een half geleegd glas melk en haar spulletjes, die mee naar huis gingen, alles keurig ingepakt door de zaalzuster. Ze waren best voor haar geweest, maar nu was ze toch heel blij weer naar huis te gaan. Als Dolf nu maar een taxi besteld had! De tramhalte was, zooals hij zei, wel maar een minuut van hun huis, maar iedereen ging met een wagen weg. 't stond zoo kaal. Gek, dat Dolf zoo iets nu niet voelde. Haar ziek zijn had wel veel gekost, maar die paar kwartjes konden er nog wel bij. Hij had toch vaste verdienste!

't Zou vreemd zijn thuis weer voor alles zelf te moeten zorgen. Moeder had gelukkig beloofd de eerste weken voor haar te zullen wasschen en haar wat door de schoonmaak te helpen. Daar zag ze als een berg tegen op. Moeder zou haar in hun eigen huisje wel opwachten met een lekker kopje koffie, nog veel prettiger dan dat moeder met Dolf mee zou komen. Ze had er wel niet over gesproken, dat ze het liefst had, dat Dolf haar alleen kwam halen, maar dat zou moeder toch wel begrijpen. Soms was het net alsof moeder nog jaloersch was op Dolf. Ze was nu toch al twee jaar getrouwd. . .

„Juffrouw Schutte, Uw kleeren zijn er, gaat U maar met me mee.” Na vlug nog wat handen gedrukt te hebben van de medepatiënten, volgde zij de zuster naar de badkamer. Gelukkig, alles wat ze op een briefje geschreven had, was er. Dolf had niets vergeten. Aan den arm van de zuster stapte ze naar de vestibule, waar moeder en Dolf vol ongeduld wachtten. Bij het zien van moeder, betrok het toch al wat bleke gezichtje en stroef kwam er uit: „U ook? Hé, had U Dolf nu alleen laten komen!”

Met een grapje wist de zuster de moeilijke situatie te redden, toen zij moeder's opvallende teleurstelling zag, en hielp haar gewezen patiënt in de auto.

Kort bij het opgegeven adres tikte moeder tegen 't ruitje.

„Gaat U er uit, moeder?”

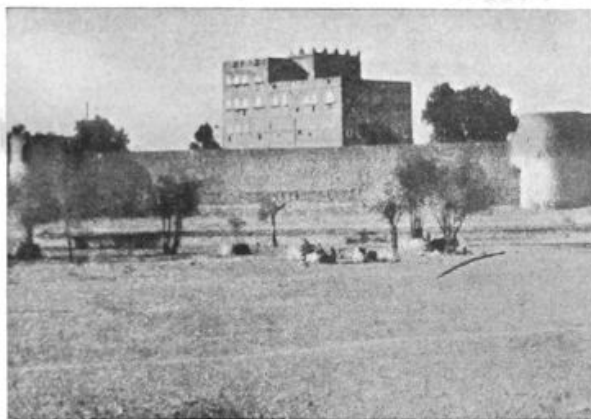
„Ja, Dolf. Ik kom straks wel eens kijken.”

„Gaat U nu maar mee,” drong An met wit gezichtje aan.

„Neen kind, ik kom straks.”

Dolf, die begreep, drong niet aan en hielp de reeds bejaarde vrouw met uitstappen.

Alleen in haar klein, stil kamertje snikte een eenzame moeder haar teleurstelling uit.

witte kopje-zonder-oor in haar breeden schoot omgekeerd. Eerst de dubbeltjes er uitzoeken, kijk eens aan, nog een kwartje ook, dat viel mee! Het grootste deel was echter stuivertjes, twee-en-halve-centstukken en centen. Toch nog meer dan ze gedacht had, nog drie gulden vier-en-tachtig cent. Als zij de taxi nu betaalde, bleef er nog schoon drie gulden over. Vanavond aan Dolf zeggen, dat zij daarvoor zorgen zou, buurman Donker had een wagentje, die zou vast zoo goed als niets rekenen. Dan liet ze Dolf eerst morgen met An's kleeren naar haar komen en dan gingen ze An samen halen.

Wat was die Dolf toch ook blij, dat zijn vrouwtje weer thuis kwam! Ze zou hem missen. An had een besten man aan hem. Wat had hij hard meegewerkt om de woning schoon te maken en wat zag alles er nu weer netjes uit, je rook de was als je de deur inkwam. Die gordijnen wasschen was voor haar nog een heel werk geweest, vooral 't strijken, maar nu ze eenmaal hingen was ze er trotsch op en was de pijn in haar rug vergeten. An zou opkijken. Die lag vast over de schoonmaak te tobben, die er bij ingeschoten

Een viertal foto's uit de hoofdstad Sanaa van Jemen, het Arabische land, dat nog steeds in oorlog is. BOVEN: Een koopvrouw en het paleis van den Imam, bij de stad gelegen. ONDER: Panorama van Sanaa en een bedoecienvrouw met haar eigenaardig gevormden stroehoed.

